

Z náboženského, no strateného stavu, k spaseniu z Božej milosti v 72 rokoch

illbehonest.com/slovak

od: Richard Cortez

Richard má 81 rokov. Pán ho spasil v 72 rokoch z falošného vyznania viery, ktoré učinil, keď mal 9 rokov.

Volám sa Richard Cortez, mám 81 rokov, vďaka nádhernej a úžasnej Božej milosti. A tá úžasná vec je, že mi dal nielen 81 rokov života, ale ma zachoval v dobrom zdraví, fyzickom, mentálnom, a že mi dáva rast v duchu a v pravde a v poznaní a v Kristovej láske. A chcem na tomto mieste vyhlásiť s celou úprimnosťou a zbožnou úctou, že s Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus, a to, čo teraz žijem v tele, vo viere Syna Božieho žijem, ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa (Galatským 2:20)

Chcem tu vyhlásiť a uznať, že som hriešnik spasený Božou milosťou. Veľmi dlhý čas, mnoho rokov, som žil v cirkvi. Vskutku, čo si pamätám od samého začiatku ako malé dieťa, ako som spal na zemi pred mojimi rodičmi vo veľkom letničnom cirkevnom zbore, kde všetci dupali a kričali a chválili a moja teta Lolita mlátila do klavíra. Ľudia tam hovorili všelijakými jazykmi a ja som zaspal. Bolo to vždy v nedeľu večer a zdalo sa mi to nekonečné, ľudia nechceli ísť domov a stále sa to vlieklo. A tak som zaspával na podlahe v takomto prostredí. Na tomto mieste sa moji rodičia vzali a toto boli moje korene. Ale po určitom čase sme sa začali sťahovať. Narodil som sa v roku 1927, počas hospodárskej krízy. Pravdepodobne kvôli peniazom sme sa po meste dosť presúvali. No môj otec vždy trval na tom, že nech sme kdekoľvek, budeme chodiť do cirkvi. Navštevovali sme viacero cirkevných zborov, ktoré boli niekedy blízko k nášmu domu, inokedy nie, no môj otec bol veľmi zásadový v tom, že je dôležité navštevovať zbor. A tak som vyrástol ako návštevník cirkevných zborov a ako som rástol, chodenie do cirkvi sa stalo súčasťou môjho života. A ja som to považoval za veľmi dôležité, bol to návyk a tradícia, v ktorej ma otec vychoval. A ja som si to veľmi cenil. Neskôr, keď som vstúpil do námorníctva, som šiel na vysokú školu a získal som vzdelanie. V týchto rokoch sme boli členmi Metodistického cirkevného zboru. V tomto Metodistickom zbore som vyrástol a zúčastňoval sa všetkých aktivít, spieval som v chválach a dokonca som viedol

mládežníckej chvály. Mal som zo seba dobrý pocit, hovoril som si, že "slúžim Pánovi". Dbal som na to, čo ma naučil môj otec a zapájal som sa do všetkých aktivít: chodili sme od domu k domu, na rôzne misijné výjazdy a na letné tábory. Bola to zábava a bolo to dobré spoločenstvo a ja som vedel, že robím niečo, čo má hodnotu. Cirkev bola pre mňa niečím hodnotným. O pár rokov nato prišiel do mesta mladý evanjelista a nastalo prebudenie. Moja manželka a ja sme šli dopredu, zareagovali sme na výzvu, podpísali sme kartičku s rozhodnutím a obaja sme sa dali pokrstiť. Toto sa udialo na začiatku 60-tych rokov.

Ako sa však pozerám späť, môj život sa vtedy veľmi nezmenil. Jediný rozdiel, ktorý som si všimol, bolo to, že som dnu vošiel suchý a vyšiel som mokrý. Ale to bol jediný rozdiel v mojom živote. A tak som naďalej chodil do cirkvi ako som mal vo zvyku, bol to môj návyk, a neuvažoval som nad hriechom ani spasením či pokáním. Bol som príliš zaneprázdnený študovaním a cirkevnými aktivitami, vedením chvál. A na hriech ani spasenie som ani len nepomyslel, ani na pokánie ani na nič podobné. Mal som priveľa práce na to, aby som sa tým zaoberal, a tak som v tom len pokračoval a konali si svoju povinnosť.

O 6 rokov neskôr som letel lietadlom na Havaj a pre mňa to tam bolo ako v raji - ten vzduch, vánok, palmy a oceán, bol to vskutku radostný život a bol som tam dokonale šťastný. Dokonca som sa rozhodol, že tam zostanem naveky. Tento modlársky postoj však nebol súčasťou Božej vôle, pretože zakrátko, teda, za niekoľko rokov, začalo moje manželstvo robiť kotrmelce. Začali sme mať problémy, boje a hádky o akúkoľvek maličkosť. Začal som byť zúfalý, veľmi som sa trápil. Takže som bol na rajskom ostrove a predsa utrápený. Nevedel som pochopiť, ako jedna vec tak viedla k ďalšej. Začiatkom 70-tych rokov, asi v roku 1972, sme sa vrátili do San Antonia, čo bola veľká rana pre moje plány. Moja manželka bola chorá a ja som bol bez práce. Dostal som záchvat panickej ataky a myslel som si, že zomriem, bol som strašne utrápený. Nemal som prácu v Kalifornii, na Havaji, nikde.

Musím však priznať, že keď som bol mladý, predtým, ako som sa oženil, v skutočnosti som sa oženil, až keď som mal 32. Musím priznať, že som počas tých rokov žil životom ukájania žiadostí tela. Teraz to musím priznať. Mal som vtedy prácu, dobré vzdelanie, mal som pocit, že som veľa dosiahol a myslel som hlavne na seba a nikto sa nestážoval. Nemyslel som na hriech ani na pokánie ani nič podobné. V cirkvi, do ktorej som chodil, som sa ničím nelíšil od mojich priateľov či príbuzných, a tak som sa cítil pokojne. Keď na to však spätne hľadím, uvedomujem si, že som bol farizej, sebastredný a sebecký, vystačil som si sám, nezávisel som na Bohu a len som hľadal ukojenie môjho tela.

Moje deti už boli vtedy veľké. Boli to už mladí dospelí a vďaka úžasnej Božej milosti boli spasení, všetci traja, Rick, Mayra a Ruby - a zvykli ku mne chodiť a kázať mi, a hovorili mi, "Oci, ty vôbec nepoznáš pravdu." "Potrebuješ spoznať pravdu." A hlavne Rick, ten bol na mňa a moju manželku dosť tvrdý, bol veľmi horlivý a neustále nám hovoril, "Mami, oci, žijete v hriechu, musíte činiť pokánie. Inak skončíte v pekle." A ja som si myslel v duchu, "Kto si toto decko myslí, že je, keď mi hovorí, čo mám robiť!" "Bol som v cirkvi celý svoj život a som v tomto zbore diakonom, som súčasťou denominácie Južných Baptistov, veľkej organizácie dobre známej na celom svete." "Ako by sa mohlo tak mnoho ľudí mýliť?" Toto som si hovoril. Dokonca som si pomyslel, že sa Rick pridá do nejakej sekty, ktorá sa stretávala mimo mesto, niekde v Elmendorfe. Tak toto som si o ňom myslel. Dokonca som sa začal zaujímať o jeho zbor. Ale v tom čase som nevedel, že on pozná pravdu a že ja som pyšný, a nechcel som pripustiť, že by som sa mohol mýliť. Neustále som argumentoval, že "Ako sa môže tak mnoho ľudí mýliť?" A ďalej som hovoril, že "Boh nám dal všetkým mozog, myseľ, aby sme ju používali, ako chceme."

A mojou najväčšou chybou, keď sa na to spätne pozerám, že som bol v cirkvi tak veľa rokov, že som sa sústredil len na cirkev. Samozrejme, dnes už viem, že cirkev nikoho nespasí. Žil som vo svojom srdci so skrytými hriechmi a teraz len premýšľam, ako som mohol byť tak naivný? Taký ignorant, ktorý si myslel, že Zvrchovaný Boh, ktorý pozná úplne všetkých a ktorý je všemocný a všade prítomný, že pred Ním môžem skryť nejaké tajomstvá. A kladiem si otázku, koľko ľudí takto žije so skrytými hriechmi, ktoré nikto nevidí a o ktorých nikto nevie. A viete, vy sa cítite OK, pretože vás nikto nevidí. Je to však nebezpečné, pretože vtedy sa nikomu nezodpovedáme, sme závislí len sami na sebe, na našej vôli a na našich vlastných túžbach, a toto bola môj veľký omyl. A musím priznať, že som žil v "skrytom hriechu". V hriechoch, ktoré nikto nevidel. Hriechoch, ktoré boli neviditeľné. A myslel som si, že môj pravdepodobne najväčší hriech bola vec, ktorú som urobil v Šanghaji, v Číne, keď som bol v námorníctve, pred mnohými rokmi. No uvedomil som si, že neexistuje veľký hriech ani malý hriech - hriech je hriech, či ukradnete 100 dolárov alebo spinku. Je to hriech a je to ohavnosť pred Pánom. A toto som si musel uvedomiť. A tak som tu bol, v cirkvi celé roky. Mnoho rokov. Nie 60, ani 70. Ani 75, ale 80 rokov. Postupne a pomaly som začal rásť v poznaní a v pravde a Pán začal konať v mojom živote a počas týchto rokov som bol vystavený mnohému kázaniu pravdy, A čítal som a študoval list Rimanom. A prišiel som do bodu, kde apoštol Pavol hovorí: "Pretože všetci zhrešili a nedosahujú slávy Božej." A ja som si povedal, "No, to

som ja." Nikdy som nad tým takto nerozmýšľal. A Pavol tam tiež hovorí, "Niet spravodlivého, ani jedného, niet toho, kto by vážne hľadal Boha." Niet ani jedného spravodlivého! Premýšľal som nad tými veršami a bol som usvedčený. Pán sa mi takto dával spoznať a pocítil som, že ma Pán spasil od odsúdenia, od tohto zlého sveta, od mojich zlých myšlienok a úplne ma očistil. Vnútorne i navonok som sa cítil čistý a mal som vzťah s Kristom, ktorý som nikdy predtým nemal.

Tak mnoho rokov som počúval o Kristovi, čítal som o Kristovi, spieval som, "Ježiš ma miluje, to viem." a všetky tieto veci o Ježišovi Kristovi. Ale neidentifikoval som sa s Ním ako s mojím Spasiteľom, ktorý zomrel mučivou smrťou na kríži a pocítil drvivý úder Božieho hnevu na Sebe miesto mňa. On vzal moje miesto, On bol zástupnou obeťou za moje hriechy. A tento vzťah som nemal až doteraz. A tak som sa cítil slobodný a čistý. Bol som očistený krvou Baránka a cítil som v sebe nový život, nové postoje, nové srdce, a bol som tak vďačný, pretože tak mnoho rokov som v skutočnosti vôbec nepoznal Krista, len som niečo o ňom vedel, no nikdy som s Ním nemal tento blízky vzťah.

Tak keď spätne premýšľam - toľko rokov som chodil do cirkvi a mal zo seba dobrý pocit, bol som pyšný a žil som v hriechu. (V marci roku 2000 bol Richard obrátený a spasený z Božej milosti, v zbore Free Grace Baptist Church.) Ďakujem Bohu za to, že mi odpustil. Bol som očistený len z Božej milosti a mám istotu, že už niet odsúdenia pre toho, ktorý je v Kristovi, ktorý nekráča podľa tela, ale podľa Ducha. Hriech nado mnou viac nepanuje. (Rimanom 6:14) Toto je veľké uistenie, som tak vďačný a chválim Pána.

Modlím sa za tých, ktorí chodia do kostolov, tých, ktorí sa blížia k starobe, a chodia do kostola z pocitu povinnosti či záväzku, kvôli priateľom alebo u iných dôvodov, no nikdy vo svojom živote neprežili zásadnú zmenu. Jediná zmena bol možno koberec v kostole alebo asfalt na parkovisku, ale žiadna zmena v srdci, žiadna zmena v ich životoch. A títo ľudia sa nechú pohnúť z miesta, pretože im je dobre v ich zóne pohodlia. Ja som bol v tomto stave veľmi dlho a chcel by som všetkých týchto ľudí povzbudiť myslieť a modliť sa, "Je Pán Boh, Stvoriteľ nebies a zeme, ktorý poslal svojho Syna zomrieť za naše hriechy - káže sa tu Jeho evanjelium? Alebo počúvate reči o zdraví, bohatstve a prosperite alebo niečo iné? Že ste dobrí, že ste v podstate v poriadku, že si zaslúžite toto a že si zaslúžite tamto. Toto nie je Kristus, a moje povzbudenie pre vás, ktorí ste v tejto pozícii, keď veríte, že ste v pohode, že cirkev stačí - nestačí. Cirkev vás nespasí, farár ani pastor vás nespasí, kňaz vás nespasí, ale len dôverný a osobný vzťah s Pánom Ježišom skrze vieru. Mojou túžbou je chváliť Pána a ďakovať Mu.

Viem, že som blízko cieľa môjho behu, a som pripravený, mám pokoj v srdci a ak si ma Pán vezme k sebe, hovorím spolu s apoštolom Pavlom, "Lebo mne je žiť Kristus a zomrieť zisk." (Filipanom 1:21) Radoval by som sa a šiel by som šťastne. Prežil som aspoň časť života pre Krista a moje deti Mu slúžia, a mám radosť v srdci. A byť tvárou v tvár s Kristom v sláve, kde môžem žiť naveky, aká radosť! Aké očakávanie! Šiel by som plný radosti a víťazne, aby som sa stretol s mojím Spasiteľom vo večnom živote.